

Fem og Firsindstyvende Møde.

Torsdagen den 26de Februar Kl. 1.

Sekretæren, J. Steffensen, oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev understrevet.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortfættelse af 3die Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1880 til 31ste Marts 1881.

Forhandlingen om det Indenrigsministeriet vedrørende Affintt gjenoptoges.

H. Sørensen: Det har ikke kunnet Andet end glæde mig at lægge Mærke til den velvillige Stemning, som har givet sig tilkende overfor Andragendet fra Brøndgraver Sørensen, haade fra den ærede Indenrigsminister og ærede Medlemmer her i Thinget. Det er jo en Belvillie, der har saa meget større Betydning, som den ikke synes at skulle indskrænke sig til enkelte velvillige Udtalelser, men at ville give sig tilkende ogsaa i klingende Mønt i den Grad, at der er Udset til ikke blot, at han vil faae det Mindste, han har forlangt, men endogsaa, at han vil faae en hel Del Mere. Jeg ønsker blot overfor dette at sige et Par Ord. Man har lagt saa stærk Vægt paa, at der skulde føres Kontrol med Anvendelsen af de 1,000 Kr. eller de 4,000 Kr., som Underændringsforslaget gaar ud paa, og det er navnlig kommet saa stærkt frem, at man ønskede det større Bidrag, for at det ikke skulde blive spist op, at der forekommer mig at være Fare for at den vedkommende Mand, som selv er meget usormuende, kunde komme under saadanne Bilkkaar, at han kunde faae en Forpligtelse til at arbejde og samtidig kunde komme i stor Fare for ikke at have det Nødvendige til at leve af. Det er jo er meget uheldig Stilling at leve imellem Dyrger af Guld og dog skulle lide Nød. Det forekommer mig derfor, at naar man ikke har den Tillid til Manden, at man indskrænker sig til at give et almindeligt Paalæg om, at den Sum, der bevilges, skal anvendes i et bestemt Diemed, og ibrigt nogenlunde giver ham Frihed i saa Henseende, da skulde man hellere lade det Sele være. Jeg tror ikke, at der er Grund til at føre nogen nøjseende Kontrol i saa Henseende. Det er navnlig, fordi Stilleren af Underændringsforslaget Nr. 12 saa ofte har fremsat dette, at Beløbet udelukkende skulde være til Massinen, at det forekommer mig, at der gjerne kunde blive nogen Fare for, at den vedkommende Mand, som aabenbart har tilsat en betydelig Del af sin Formue

for at naae til det Standpunkt, som han nu er kommen til, fremdeles kunde komme til at leve under temmelig trængende Omstændigheder, og det antager jeg ikke, at Hensigten kan være. I det jeg altsaa haaber, at det ikke maa blive Tilfældet, skal jeg forlade dette Punkt og tillade mig at sige et Par Ord om Endringsforslaget Nr. 93. Af et Mindretal i Finantsudvalget blev et Andragende om den Sag foreslaaget henvist til Indenrigsministeren, og Thinget sluttede sig med sin Afstemning med afgjort Flertal hertil. Den høitæredede Minister har jo givet en udsørlig Skildring af denne Sags Gang. Den har ganske vist ikke kunnet glæde sig tidligere og heller ikke jaar ved den Belvillie, som i saa høi Grad synes at blive det Forslag tildel, jeg før omtalte. Dette kan ikke afholde mig fra at mene, at der her virkelig kunde være Grund til at vise Thingets og Regeringens Belvillie overfor dette Forhold. Naar det er benegtet, at dette Forhold havde almen Interesse, tror jeg ikke, at man vil være istand til at paavise, at ikke de samme Kendetegn paa Almeninteresse her ere tilstede som f. Ex. ved de store Digeanlæg paa Solland og Falsler, om de end naturligvis her ere tilstede i langt mindre Udstrækning. Det er saaledes opløst, at foruden de nævnte Andragere er der ikke saa Faa, som faae Nytte og Gavn af dette Foretagende; en hel Del andre Beboere faae ved dette Anlæg en lettere og bekvemmere Udgang til Grøstjøbing, en Udgang, der for dem er af ikke ringe Betydning. Dette kan naturligvis ikke begrunde noget Retstræk, men der ligger deri en stærk Opfordring til at vise noget af den Belvillie, der paa mange andre Steder er bleven vist. Dette finder jeg saa meget mere Grund til, som det ikke er benegtet fra nogen Side, at ifølge en Opfordring fra Statsmagtens Side har den Komite, der indsamlede Bidrag, anvendt Penge i betydeligt Omfang til Havneanlæg og saadanne Ting, som oprindeligt ikke vare paatænkte, hvilket da er en Grund mere for Staten til at vise Smødelommen overfor de Vedkommende. Naar man har søgt at afstrække derfra ved at henvise til de farlige Konsekventer, som det vilde have, forekommer det mig ikke, at disse Konsekventer kunne have det mindste Afstrækkende. Jeg tør haabe, at det skal være et enestaende Exempel, at en saa overordentlig Naturbegivenhed som den, der har fremkaldt denne Ulykke, skal indtræffe og fremkalde saadanne Ulykker. Jeg tror derfor ikke, at den Sammenligning, passer med forskellige Aktie- og Interestsensfaber, som paa Grund af fællslagne Beregninger gaa til Grunde; der kan Staten naturligvis ikke indlade sig paa en Ophjælpsning og Erstatning. Men hvor Ulykken er fremkaldt ved saa overordentlige Naturbegivenheder som den omtalte Stormflod, forekommer det mig at være et ganske andet Forhold, der i høi Grad kan paakalde en meget velvillig Stemning, en Stemning,